

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Ławnicy: Grażyna Zaręba, Andrzej Żyła

Protokolant: prot. Eliza Przybylska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Przemysława Tomankiewicza
po rozpoznaniu w dniu 04.05.2016r., 13.06.2016r., 29.12.2016r., 17.01.2017r. na rozprawie

sprawy A. T. (1)

ur. (...) w Ś.

syna J. i A., zd. N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 11 maja 2015 r. do dnia 13 maja 2015 r., działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do Polski przez drogowe przejście graniczne w Ś. znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o wadze 2026,83 gram netto w ten sposób, że w dniu 11 maja 2015 r. w H. przekazał paczki z marihuaną, które następnie ukryte w kolumnach głośnikowych w dniu 13 maja 2015 r. zostały przewiezione do Polski samochodem ciężarowym marki M. (...) nr rej. (...) z przyczepą marki H. nr. rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

1. Uniewinnia oskarżonego A. T. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

2. Na podstawie art. 44 §1 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci:

- worka strunowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 998,49 g – Drz 1579/15,
- worka strunowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 1025,48 g – Drz 1580/15,
- worka strunowego zawierającego opakowania, w których znajdował się susz roślinny – Drz 1581/15,
- worka strunowego zawierającego opakowania, w których znajdował się susz roślinny – Drz 1582/15,
- materiału dowodowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 0,63 g i 1,44 g przechowywanego w kopercie bezpiecznej nr BB 1226704,

przechowywanych w depozycie Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego Komendy Wojewódzkiej Policji w G.

3. Na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci dwóch skrzynek kolumny głośnikowej z napisem S. – Drz 1578/15

4. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Izabela Dehmel

Grażyna Zaręba Andrzej Żyła

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. T. (1) występujący również pod pseudonimem (...), pochodzi z okolic Ś.. Przez okres ostatnich jedenastu lat zamieszkiwał w H. w miejscowości G. wraz z konkubiną D. F.. Znajomym A. T. (1), jeszcze z czasu, kiedy zamieszkiwał w Polsce był E. W. (1), który prowadził działalność gospodarczą w zakresie transportu międzynarodowego. E. W. (1) posiada samochód ciężarowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą marki H. o numerze rejestracyjnym (...) i osobiście wykonuje zlecenia na przewóz towarów pomiędzy Polską i zagranicą. Będąc w H.E. W. (1) wielokrotnie odwiedzał A. T. (1) i D. F., często zatrzymywał się u nich na kilka dni, był traktowany przez nich jak domownik, mógł swobodnie poruszać się po domu. Strony pozostawały w bliskich relacjach koleżeńskich, utrzymywały bieżący kontakt telefoniczny.

W trakcie pobytu w H. A. T. (1) utrzymywał się z pracy na budowie oraz dorywczo naprawiał sprzęt elektroniczny, w tym głośniki, które nabywał po cenach okazjnych jako mienie uszkodzone, a następnie sprzedawał z zyskiem na targowisku. Zakupione głośniki A. T. (1) przechowywał i naprawiał w garażu przynależącym do domu.

W grudniu 2014r. A. T. (1), z uwagi na to, że poznał w Polsce S. G. (1) rozstał się z D. F. i zamierzał wrócić do Polski. Pomimo formalnego rozstania A. T. (1) i D. F. nadal wspólnie zamieszkiwali, przy czym A. T. (1) więcej czasu zaczął spędzać w Polsce, rozpoczął również systematycznie przewozić swoje rzeczy, w czym pomagał mu E. W. (1). Na początku maja 2015r., z uwagi na zaplanowaną wizytę u lekarza ortopedy A. T. (1) przyjechał do G., wtedy też zaczął pakować resztę rzeczy, które planował przewieźć do Polski, o co poprosił ponownie E. W. (1). W dniu 10 maja 2014r. E. W. (1) przyjechał samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą marki H. o numerze rejestracyjnym (...) do miejsca zamieszkania A. T. (1) i D. F., u których zamierzał się zatrzymać do czasu wyjazdu do Polski. W tym czasie A. T. (1) przygotowywał rzeczy do przewozu, pakował je w kartony, które następnie ustawiał w garażu. D. F. umyła również lodówkę, którą A. T. (1) zamierzał zabrać do Polski.

W dniu 12 maja 2015r. w godzinach porannych A. T. (1) i E. W. (1) zaczęli pakować na przyczepę kartony oraz lodówkę. W załadunku lodówki pomagał im nieustalony młody mężczyzna narodowości polskiej. Kartony zawierające dobytek A. T. (1) były wypełnione częściami samochodowymi oraz jego rzeczami osobistymi. Około godz. 12:15 D. F. wyszła do pracy, natomiast A. T. (1) i E. W. (1) pozostali w domu. W godzinach popołudniowych E. W. (1) wyjechał z G. i udał się do miejscowości T.H.a celem załadunku 7 traktorków do koszenia trawy, których przewóz z H. do Polski zlecił mu S. G. (2). Traktorki ładowano na przyczepę począwszy od godz. 15:20. W głębi przyczepy znajdowały się kartony z dobytkiem A. T. (1) i jego lodówka. Pozostałą część powierzchni przyczepy zajmowały traktorki.

Po załadunku traktorków E. W. (1) udał się w drogę powrotną, również A. T. (1) wyjechał z G. do Polski, przy czym oboje jechali tą samą trasą. W trakcie rozmowy telefonicznej uzgodnili, że wypiją kawę w zajeździe przy autostradzie. Tak też uczynili. Następnie wyruszyli w dalszą drogę, przy czym A. T. (1) jadąc samochodem osobowym znacznie oddalił się od E. W. (1). W trakcie jazdy otrzymał informację telefoniczną od E. W. (1), że ten ma uszkodzoną oponę w związku z czym zawrócił by pomóc koledze. Kiedy podjeżdżał do samochodu E. W. (1), stał tam samochód marki B. i dwóch mężczyzn narodowości polskiej, którzy na jego widok wsiedli do samochodu i odjechali.

W trakcie podróży z H. do Polski E. W. (1) i A. T. (1) kontaktowali się telefonicznie. W dniu 12 maja 2015r. o godz. 22:00:22 A. T. (1) wysłał do E. W. (1) wiadomość sms o treści: "Do h.żadnych korków" (pisownia oryginalna – uwaga Sądu), a ten o godz. 22:14:14 odpisał „Jestem za H.”, po czym o godz. 22:15:35 wykonał połączenie telefoniczne. O godz. 22:42:50 A. T. (1) dzwonił do E. W. (1), a ten do niego o godz. 23:27:59. Następnie po przekroczeniu granicy polsko -

niemieckiej w dniu 13 maja 2015 r. o godz. 02:18:44 A. T. (1) zadzwonił do E. W. (1), informując go, że nie ma korków na przejściu, po czym o godz. 04:19:45 ponownie próbował skontaktować się z E. W. (1), lecz ten nie odbierał telefonu.

W tym czasie E. W. (1) kontaktował się telefonicznie oraz za pośrednictwem wiadomości sms również z D. F. (w dniu 12 maja 2015 r. o godz. 08:17:01., o godz. 11:19:17 i o godz. 11:23:32).

W dniu 13 maja 2015r. około godz. 04:00 rano w Ś. przy wjeździe do Polski funkcjonariusze Straży Granicznej zatrzymali E. W. (1) do kontroli i skierowali go wraz z pojazdem do terminalu odpraw celnych w Ś.. W trakcie przeszukania ładunku, w przestrzeni ładunkowej przyczepy znaleźli dwie kolumny głośnikowe, po rozmontowaniu których we wnętrzu każdej z nich ujawniono opakowanie zawierające susz marihuany. Marihuana była każdorazowo sprasowana w postaci tabliczki. Opakowania składały się każdorazowo z trzech przezroczystych worków foliowych. Jedno opakowanie zawierało susz marihuany o wadze netto 999,50 gram, a drugie susz o wadze netto 1.027,33 gram.

Na workach foliowych, w które zapakowana była marihuana, nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji. Na jednej z kolumn głośnikowych znajdował się wielokrotny profil genetyczny pochodzący od co najmniej trzech osób. Jednym z dawców DNA ze śladu mógł być A. T. (1). Nadto we wnętrzu drugiej kolumny ujawniono żółto - brunatną plamę, która zawierała genetyczny profil wielokrotny od co najmniej dwóch osób. A. T. (1) był jednym z dawców DNA opisanego dominującym profilem próby. Na kolumnach nie ujawniono śladów genetycznych E. W. (1). Jednocześnie z worków, w które zapakowana była marihuana nie został pobrany materiał biologiczny.

Postanowieniem z dnia 14 maja 2015 r. o sygn. akt 2 Ds. 398/15 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Słubicach wszczął śledztwo w sprawie przeciwko E. W. (1) podejrzanemu o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W tym samym dniu E. W. (1) został zwolniony i udał się do Ś. do miejsca zamieszkania rodziców A. T. (1), gdzie rozładował należące do niego rzeczy.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Słubicach postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015 r. o sygn. akt 2 Ds. 1148/15 na podstawie art. 322 §1 k.p.k. umorzył śledztwo w sprawie przeciwko E. W. (1), podejrzanemu o to, że w okresie od dnia 11 maja 2015r. do dnia 13 maja 2015r., działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do Polski przez drogowe przejście graniczne w Ś. znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o wadze 2.026,83 gram brutto w ten sposób, że w dniu 11 maja 2015r. w H. odebrał paczki z marihuaną, które następnie ukryte w kolumnach głośnikowych w dniu 13 maja 2015r. przewiózł do Polski swoim samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą marki H. o numerze rejestracyjnym (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z uwagi na brak podstaw do wniesienia aktu oskarżenia.

W przeszłości E. W. (1) został zatrzymany w W.i F.. Zatrzymanie w W.było związane z oskarżeniem go o import narkotyków. Dnia 06 lutego 2014r. o godzinie 23:21 E. W. (1) został zwolniony za poręczeniem.

W toku postępowania A. T. (1) został poddany jednorazowemu badaniu sądowo – psychiatrycznemu. Badanie wykazało, że nie jest on osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo, cechuje się natomiast osobowością dys socjalną, nie jest osobą uzależnioną od alkoholu bądź innych substancji psychoaktywnych. Jest dotknięty chorobą afektywną dwubiegunową w wywiadzie. „Tempore criminis” A. T. (1) miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Jest zdolny do udziału w toczącym się postępowaniu oraz do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

A. T. (1) ma 47 lat, ma wykształcenie zawodowe, jest rozwodnikiem, ma dwoje dorosłych dzieci, żyje w konkubinacie, na jego utrzymaniu pozostaje konkubina i jej dziecko z poprzedniego związku, prowadzi działalność gospodarczą – salon kosmetyczny, z której osiąga dochód w kwocie od 3.000 zł do 5.000 zł miesięcznie, jest właścicielem działki rekreacyjnej o powierzchni około 0,5 ha. A. T. (1) nie jest osobą karaną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego: 150 – 153, 360 – 364, 389 – 390, 445;

- zeznań świadków: E. W. (1) (k. 2 – 4, 17 – 18, 19 – 20, 24 – 25v, 26 – zbiór C; 365 – 370, 373 – 375, 443 - 444), J. T. (k. 30 – 31 – zbiór C; k. 370 – 373), A. T. (2) (k. 10 – 13 – zbiór C; k. 375 – 376), S. G. (1) (k. 15 – 16v, 36 - 37 – zbiór C; k. 376 – 378), D. F. (k. 427 – 429), S. G. (2) (k. 22v – zbiór C), Ł. K. (1) (k. 27V - zbiór C), R. W. (k. 33 – 34v – zbiór C);

- dokumentów i opinii: notatki urzędowej funkcjonariusza SG Ł. K. z dnia 13.05.2015 r. (k. 1), protokołu przeszukania samochodu marki M. o nr rej. (...) i przyczepy o nr rej. (...) (k. 2 – 4), protokołu zatrzymania E. W. (1) (k. 5), protokołu zatrzymania rzeczy E. W. (1) z dnia 13.05.2015 r. (k. 7 – 9), protokołu użycia narkotestu z dnia 13.05.2015 r. (k. 10 – 11), protokołu oględzin dwóch kolumn głośnikowych wraz z marihuaną zapakowaną w worki (k. 12 – 14), dokumentacji fotograficznej sporządzonej w trakcie oględzin (k. 15 – 21), protokołu przeszukania osoby E. W. (1)(k. 22 – 24), dokumentacji utrwalonych czynności procesowych – oględzin sygnalotyki (k. 34), uwierzytelnionego odpisu listu przewozowego wystawionego dla E. W. (1) przez S. G. (k. 47), uwierzytelnionego odpisu zaświadczenia o numerze REGON działalności gospodarczej (...) E. W. (1) (k. 48), uwierzytelnionego odpisu zaświadczenia o dokonaniu zmiany wpisu w EDG (k. 49), uwierzytelnionego odpisu wypisu z zaświadczenia na przewozy drogowe E. W. (1) (k. 50), uwierzytelnionego odpisu dokumentacji ubezpieczeniowej E. W. (1)(k. 51 – 52), uwierzytelnionego odpisu dowodu rejestracyjnego samochodu marki M. (...) W. (k. 53 – 54), protokołu oględzin samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i przyczepy o numerze rejestracyjnym (...) wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 55 – 61), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych E. W. (1)(k. 65 – 66), notatek służbowych z użycia psa służbowego Policji (k. 67 – 68), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych A. T. (1) (k. 69 – 71), protokołu przeszukania mieszkania A. T. (1) (k. 72 – 75), uwierzytelnionego odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 14.05.2015 r. o sygn. akt II Kp 183/15 (k. 87 – 88), protokołu oględzin przyczepy o nr rej. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 91 – 99), protokołu oględzin dwóch kolumn głośnikowych wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 100 – 105), notatki urzędowej funkcjonariusza Straży Granicznej z dnia 14.05.2015 r. (k. 106), uwierzytelnionych odpisów dokumentacji gospodarczej S. G. (2) (k. 106 – 108), uwierzytelnionych odpisów paragonów (k. 133 – 135), uwierzytelnionego odpisu zapisków (k. 136), protokołu zatrzymania A. T. (1) dnia 02.06.2015 r. (k. 139 - 141), protokołu przeszukania A. T. (1) (k. 143 – 144), karty karnej A. T. (1) (k. 180 – 181), opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 187 – 222), CD (k. 223), opinii z zakresu fizykochemii (k. 228 – 231), opinii z zakresu daktyloskopii (k. 234), kwestionariusza wywiadu środowiskowego odnośnie A. T. (1) (k. 236 – 237), opinii z zakresu badań genetycznych (k. 247 – 252), schematu połączeń telefonicznych (k. 255), informacji o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw Finansów Publicznych odnośnie A. T. (1) (k. 265), kart leczenia szpitalnego A. T. (1) (k. 267 – 269), karty karnej A. T. (1) (k. 286), informacji o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw Finansów Publicznych odnośnie A. T. (1) (k. 288), opinii sądowo – psychiatrycznej co do A. T. (1) (k. 295 – 300), informacji o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw Finansów Publicznych odnośnie A. T. (1) (k. 304), karty karnej A. T. (1) (k. 315), postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słubicach z dnia 31.12.2015 r. o sygn. akt 2 Ds. 1148/15 o umorzeniu śledztwa prowadzonego przeciwko E. W. (1) (k. 343 – 349), karty karnej A. T. (1) (k. 394), oryginału dokumentu zwolnienia E. W. (1) z zatrzymania za poręczeniem przez funkcjonariuszy policji hrabstwa K. z dnia 06.02.2014 r. (k. 420), dokumentu policji hrabstwa K. (k. 421), tłumaczenia z języka angielskiej na język polski obu wymienionych pism policji hrabstwa K. (k. 422 – 425).

Oskarżony A. T. (1) złożył w sprawie wyjaśnienia zarówno na etapie śledztwa, jak i w trakcie postępowania sądowego. Konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Wskazywał, na relacje łączące go z E. W. (1) i D. F., potwierdził fakt zlecenia E. W. (1) przewozu jego rzeczy do Polski. Podkreślał również, że zabezpieczone kolumny głośnikowe nie były mieniem przekazanym przez niego do transportu. Zastrzegł jednak, że mogły zostać przez niego zakupione w związku z jego uboczną działalnością zarobkową w H..

Jako wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia A. T. (1) w zakresie, w jakim wskazywał na bliską znajomość jego i D. F. z E. W. (1) oraz jego wielokrotne przyjazdy do G.. Wyjaśnienia te korespondowały z zeznaniami D. F., a częściowo również zeznaniami E. W. (1), który przed Sądem potwierdził, że będąc w H. regularnie się u nich zatrzymywał, a

którego zeznania omówione zostaną szczegółowo w dalszej części rozważań. Odnieść to należy również do pobytu E. W. (1) w maju 2015r. Na utrzymywanie stałych relacji koleżeńskich, a nawet pewną ich zażyłość wskazuje także treść wiadomości sms wysłanej przez D. F. E. W. (1) w dniu 26 marca 2015r. o treści „Cześć E., będziesz może w przyszłym tygodniu tutaj? Bo zamówiłam koła do Fiesty i tak myślałam czy mógłbyś mi je podrzucić” (k. 210v, tom II), co dodatkowo potwierdza relację oskarżonego w tym zakresie.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania oskarżonego w części, w jakiej wskazał, że dorywczo zajmował się naprawianiem kolumn głośnikowych, które następnie sprzedawał i w związku z tym przechowywał w garażu przeznaczony do naprawy sprzęt. Okoliczność tą potwierdziła D. F., jak i E. W. (1), przy czym przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych okoliczność tą uznać należało za bezsporną.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia A. T. (1) w kwestii dotyczącej czasu i przebiegu podróży z H. do Polski, w tym także co do wzajemnych kontaktów z E. W. (1) w jej trakcie, które znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach, w szczególności dotyczących załadunku traktorków, jak również opinią z zakresu informatyki. Z ustaleń faktycznych wynika, że E. W. (1) po załadunku rzeczy A. T. (1) w dniu 12 maja 2015r. udał się do miejscowości T., gdzie o godz. 15.20 rozpoczął się załadunek traktorków, po czym po około trzech godzinach wyjechał w drogę powrotną do Polski. Obydwaj wskazali, że na trasie spotkali się w zajezdzie, jak również, że A. T. (1) zawrócił, żeby pomóc E. W. (1) wymienić uszkodzone koło. Wyjaśnienia A. T. (1) zostały co prawda zakwestionowane w części przez D. F., która wskazała, że wyjechał on następnego dnia po wyjeździe E. W. (1), co jednakże nie znalazło potwierdzenia w rzeczowym materiale dowodowym. Analiza połączeń telefonicznych i wiadomości sms wskazuje bowiem, że w dniu 12 maja 2015r. około godz. 22.00 A. T. (1) był w okolicach H., z kolei o godz. 22:14:14 E. W. (1) poinformował oskarżonego sms-em, że minął miasto, a zatem nie jest możliwe by, jak twierdziła D. F. o godz. 21.30 był w miejscowości G., a o godz. 22:00 w okolicach H.. Zatem analiza wymienionych, korespondujących ze sobą dowodów potwierdza wyjaśnienia A. T. (1), że E. W. (1) wyjechał z G. w dniu 12 maja 2015r. w godzinach południowych, a A. T. (1) tego dnia w godzinach wieczornych. Na trasie mężczyźni spotkali się w zajezdzie w N., a ponownie widzieli się w trakcie wymiany uszkodzonego koła. Następnie kilkanaście minut po godz. 02.00 w nocy A. T. (1) przejechał granicę niemiecko – polską, o czym świadczy wykonane o godz. 02:18:44 połączenie telefoniczne do E. W. (1), w którym miał informować go o braku utrudnień na przejściu granicznym. A. T. (1) ponownie próbował skontaktować się z E. W. (1) o godz. 04:19:45, lecz ten nie odbierał telefonu, co z dużym prawdopodobieństwem wynikało z zatrzymaniem go do kontroli.

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień A. T. (1) w części w jakiej zaprzeczył stawianym mu zarzutom zasygnalizować należy kilka istotnych kwestii. Oskarżony wyjaśnił, że kolumny głośnikowe, w których ujawniono środki odurzające mogły stanowić jego własność, jednakże nie zostały przez niego zapakowane na samochód i nie zlecał ich przewozu E. W. (1). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego były konsekwentne i stanowcze w toku całego postępowania, natomiast ich ocena przedstawiona zostanie w dalszej części rozważań.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania **D. F.** Świadek nie miała żadnych powodów, żeby zeznawać na korzyść A. T. (1), wręcz przeciwnie, jest jego byłą konkubiną, została przez niego opuszczona po 5 latach związku, żywi do niego z tego powodu żal, nie utrzymuje z nim obecnie żadnych kontaktów. Co więcej, D. F. składając przed Sądem zeznania nie wiedziała o co oskarżony jest A. T. (1), zeznawała, co do okoliczności nie mających bezpośredniego związku ze stawianym mu zarzutem, jej relacja była spontaniczna, a jednocześnie rzeczowa. Dodatkowo pewne fakty, których nie pamiętała wywodziła z okoliczności, co do których miała pewność (czas przyjazdu i wyjazdu E. W. (1) łączony z porą śniadania, czy powrotu z pracy), co łącznie pozwoliło uznać jej zeznania za obiektywne, logiczne i w pełni szczerze. Jako nieodpowiadające rzeczywistości przebiegowi zdarzeń Sąd uznał jedynie twierdzenia D. F. w części, w jakiej wskazywała, że A. T. (1) wyjechał z G. następnego dnia po wyjeździe E. W. (1), co omówione zostało w części dotyczącej oceny wyjaśnień oskarżonego. W tym miejscu wskazać jedynie należy, iż powyższa rozbieżność nie może w żaden sposób dyskredytować wiarygodności zeznań świadka, albowiem nie sposób wykluczyć, że D. F. omyłkowo błędnie osadziła zdarzenia w czasie lub dnia wróciła wcześniej z pracy i w związku z tym widziała A. T. (1) zanim wyjechał. Co istotne świadek nie potrafiła sobie przypomnieć by następnego dnia rano go widziała, co jedynie potwierdza słuszność twierdzenia o jego wyjeździe.

Wyjaśnienia i zeznania **E. W. (1)** Sąd uznał za wiarygodne w części w jakiej korespondowały z zeznaniami D. F., jak również uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami A. T. (1), co wynika z argumentów wskazanych powyżej.

Sąd odmówił natomiast przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom E. W. (1) w części w jakiej wskazywał na luźny charakter relacji łączącej go z A. T. (1) i D. F.. Powyższe pozostaje w całkowitej sprzeczności z relacją tych ostatnich, jak również analizą połączeń telefonicznych, w świetle której fakt utrzymywania stałego kontaktu pozostaje bezsporny. Zdaniem Sądu zeznania świadka, w drugorzędnej, z punktu widzenia ustalenia sprawstwa oskarżonego kwestii, są przejawem jego nieszczerości i w związku z tym nakazują szczególnie wnikliwą ich ocenę.

E. W. (1) kwestionując fakt bliskiej znajomości z A. T. (1), zdaniem Sądu chciał wykazać, że wykonywanie w dniach 12 – 13 maja 2015r. transportu na rzecz oskarżonego wynikało wyłącznie z charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a w konsekwencji miało odsunąć od niego wszelkie podejrzenia dotyczące działania w porozumieniu z oskarżonym. W świetle jego wyjaśnień można było bowiem odnieść wrażenie, że w związku ze zleceniem przyjechał on do miejsca zamieszkania A. T. (1), gdzie nastąpił załadunek, po czym niezwłocznie udał się w dalszą drogę. Dopiero w konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego, E. W. (1) złożył przed Sądem zeznania i to zgoła odmienne od pierwotnej wersji prezentowanej w wyjaśnieniach, które składał jeszcze jako podejrzany i potwierdził fakt utrzymywania relacji koleżeńskich z A. T. (1), w tym pobyt u niego w maju 2015r.

Świadek na rozprawie w dniu 04 maja 2016r. zaprzeczył również, by kiedykolwiek został zatrzymany w związku z narkotykami (k. 369). Jednocześnie z przedłożonego przez oskarżonego dokumentu w postaci zwolnienia za poręczeniem wynika, że E. W. (1) w dniu 06 lutego 2014r. został zwolniony za poręczeniem w związku z oskarżeniem o import narkotyków do W.. Jakkolwiek w świetle danych o karalności prawdą jest, że E. W. (1) nie był karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na terenie W., o tyle zanegowanie faktu zatrzymania go w związku z ujawnieniem w przewożonym przez niego towarze narkotyków wskazuje po raz kolejny na nieszczerłość jego relacji, której celem ewidentnie była chęć odsunięcia od swojej osoby wszelkich podejrzeń, przy czym wobec całokształtu materiału dowodowego nie sposób wykluczyć, że również kosztem przerzucenia odpowiedzialności na A. T. (1).

Niespójne i wzajemnie sprzeczne pozostawały również wyjaśnienia i zeznania E. W. (1) dotyczące miejsca, w którym znajdowały się kolumny głośnikowe w chwili ich ujawnienia. Składając wyjaśnienia w dniu 14 maja 2015r. wskazał, bowiem że „głośniki były w kartonach, które (...)wkładał do przyczepki” (k. 18 zbioru C), natomiast zeznając spontanicznie przed Sądem stwierdził „nie wiem, gdzie leżała ta siatka z głośnikami, ta siatka leżała między rzeczami oskarżonego skoro została tam znaleziona” (k. 368), a następnie „ja nie mówiłem, że głośniki były w kartonach, ja byłem zdenerwowany skąd to się w ogóle tam znalazło” (k. 370). Weryfikacja powyższej okoliczności nie jest możliwa w oparciu o obiektywny materiał dowodowy w postaci protokołu przeszukania, protokołu oględzin rzeczy, dokumentacji zdjęciowej czy nagrania czynności przeszukania, albowiem w żadnym z dokumentów, nie zawarto informacji, gdzie znajdowały się kolumny głośnikowe w chwili ich ujawnienia, również materiał zdjęciowy nie zawiera odpowiedzi na to pytanie. Mając jednakże na uwadze, że przedmiotem oględzin były dwie plastikowe siatki domniemywać należy, iż to właśnie w jednej z nich znajdowały się kolumny głośnikowe, w których ujawniono środki odurzające, na co w zeznaniach wskazywał E. W. (1), a która to okoliczność nie pozostaje zdaniem Sądu całkowicie obojętna dla weryfikacji zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu, co omówione zostanie w dalszej części rozważań.

Ocena zeznań E. W. (1) dotycząca przebiegu rozmowy z J. T. zostanie omówiona w zestawieniu z oceną zeznań tego ostatniego.

Sąd uznał zeznania świadka **J. T.** za wiarygodne w części. E. W. (1) wyraźnie przyznał się, że po zwolnieniu z izby zatrzymań udał się do miejsca zamieszkania rodziców A. T. (1) celem oddania jego dobytku i tam go pozostawił. Zatem, zeznania świadka w tym zakresie uznać należy za bezsporne.

Jako mało prawdopodobne ocenić należy natomiast zeznania J. T. w części w jakiej wskazał, że E. W. (1) przyznał się wobec niego de facto do pomówienia oskarżonego i wskazał, że to A. T. (1) zlecił mu przewiezienie rzeczy, w

których ujawniono środki odurzające. Zdaniem Sądu, wobec przeprowadzenia w dniu 13 maja 2015r. w miejscu zamieszkania J. T. i S. G. (1) przeszukania, którego celem było ewentualne ujawnienie środków psychoaktywnych, oczywistym wydaje się, że pomiędzy J. T., a E. W. (1) doszło w dniu 14 maja 2015r. do rozmowy dotyczącej przewozu i ujawnienia środków odurzających. Kierując się zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym mało prawdopodobnym jest przy tym, żeby E. W. (1) przyznał się przez J. T. do przemytu narkotyków, w szczególności wiedząc, że jako sprawcę tego czynu w złożonych wyjaśnieniach wskazał A. T. (1), przy czym niewątpliwie musiał zdawać sobie sprawę, że ta informacja może zostać ujawniona przez J. T. organom ścigania, co w oczywisty sposób narażało go na odpowiedzialność karną. Znamienne jest jednakże, że E. W. (1) w dniu 28 maja 2015r. z własnej inicjatywy zgłosił się w Prokuraturze Rejonowej w Słubicach, gdzie złożył dodatkowe wyjaśnienia, w których poddał w wątpliwość fakt zapakowania przez A. T. (1) kolumn głośnikowych z zawartością marihuany (k. 26 zbior C), co chociażby w części może potwierdzać relację J. T. i może wskazywać na pierwotne pomówienie przez E. W. (1) i późniejszą próbę odsunięcia od A. T. (1) podejrzeń.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka **L. K. (1)** - funkcjonariusza Straży Granicznej, który opisał czynności podejmowane w związku z zatrzymaniem E. W. (1) do kontroli drogowej i ujawnieniem środków odurzających. Świadek odnosił się wyłącznie do okoliczności związanych z przeprowadzonymi czynnościami służbowymi, jego zeznania znalazły potwierdzenie w protokołach przeszukania oraz dokumentacji fotograficznej, w związku z czym Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich rzetelności i obiektywizmu.

Wiarygodnymi były zeznania świadka **S. G. (2)**, który w sposób rzeczowy przedstawił okoliczności związane ze zleceniem transportu E. W. (1), jak również podał informacje dotyczące załadunku. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w zeznaniach E. W. (1), dokumentach przewozowych, co łącznie tworzyło spójną i logiczną całość pozwalającą na poczynienie ustaleń faktycznych odnośnie chronologii czynności podejmowanych przez E. W. (1) w okresie od dnia 11 do 13 maja 2015r.

Zeznania świadków **A. T. (2)** i **S. G. (1)** miały drugorzędne znaczenie dla poczynienia istotnych w sprawie ustaleń faktycznych. W świetle protokołów przeszukania i zeznań świadków bezsporny pozostawał fakt dokonania przeszukania miejsca zamieszkania J. i A. T. (2), jak również nieruchomości zajmowanej przez A. T. (1) i S. G. (1). W pozostałym zakresie świadkowie przedstawili wyłącznie swoje stanowisko w sprawie nie podając w ogóle informacji odnośnie zdarzeń w istotnym w sprawie okresie od dnia 11 do 13 maja 2015 r.

Zeznania świadka **R. W.** nosiły walor wiarygodności, jednakże świadek nie posiadała wiedzy istotnej z punktu widzenia oceny zasadności postawionego oskarżonemu zarzutu. Tym samym Sąd odstąpił od ich szczegółowego omawiania.

Wysoce przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych były opinie z zakresu informatyki, opinia z zakresu fizykochemii, opinia z zakresu daktyloskopii, opinia z zakresu badań genetycznych oraz opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca A. T. (1). Wszystkie opinie zostały wykonane przez osoby dysponujące stosowną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, były logiczne, rzeczowe, zaś zawarte w nich wnioski sformułowane zostały w sposób jednoznaczny i stanowczy. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich rzetelności, a w konsekwencji wiarygodności, zastrzeżeń takich nie formułowały również strony procesu.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

A. T. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 11 maja 2015 r. do dnia 13 maja 2015 r., działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do Polski przez drogowe przejście graniczne w Ś. znacznej ilości środków

odurzających w postaci marihuany o wadze 2026,83 gram netto w ten sposób, że w dniu 11 maja 2015 r. w H. przekazał paczki z marihuaną, które następnie ukryte w kolumnach głośnikowych w dniu 13 maja 2015 r. zostały przewiezione do Polski samochodem ciężarowym marki M. (...) nr rej. (...) z przyczepą marki H. nr. rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż przestępstwo z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnia kto wbrew przepisom ustawy dokonuje przywozu, wywozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wewnątrzwspólnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca popełnia kwalifikowany typ (zbrodnię) określony w art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konieczne jest zatem wykazanie, że zachowanie sprawcy obejmuje sprzeczny z ustawą przywóz, wywóz, wewnątrzwspólnotowe nabycie, wewnątrzwspólnotową dostawę, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Wewnątrzwspólnotowe nabycie to przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Przestępstwo z art. 55 ust. 1 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym. Przestępstwo, określone w art. 55 ust. 3, obejmuje znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, a zatem można go dokonać jedynie w zamiarze bezpośrednim. Ze względu na działanie celowe (dolus coloratus) wykluczony jest zamiar ewentualny.

Znamieniem kwalifikującym typ przestępstwa określony w art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy jest także znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, będąca przedmiotem czynu określonego w art. 55 ust. 1 ustawy. Zważyć należy przy tym, że znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych jest znamieniem ocennym. Dotychczasowe orzecznictwo wykształciło kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Zgodnie z wyrokiem SA w Warszawie z 18.4.2000 r., II AKa 22/00, (OSA 2001, Nr 2, poz. 8) „kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających jest znaczna, nieznaczna czy zwykła są: ich masa wagowa (gramy, kilogramy, tony, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie) i cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne)”. Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (zob. wyrok SA w Lublinie z 17.12.2002 r., II AKa 282/02, OSA 2003, Nr 9, poz. 94). W wyroku z 24.7.1997 r., II AKa 94/97, (KZS 1997, Nr 8, poz. 47) SA w Krakowie przyjął następujące określenie znacznej ilości narkotyku: „to taka ilość, która wystarczy do jednorazowego odurzenia się najmniej kilkudziesięciu osób”. Analizując pozostałe znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy wskazać należy, iż środkiem odurzającym jest zgodnie z art. 4 cytowanej ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.). Korzyść majątkową określa się w doktrynie i orzecznictwie jako przysporzenie sobie lub komu innemu majątku albo uniknięcie strat bądź zmniejszenie obciążeń majątku - a zatem zarówno wszelkie zwiększenie aktywów majątkowych, jak i zmniejszenie pasywów (R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2000, s. 171).

Z kolei konieczny dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy zamiar bezpośredni (dolus directus) polega na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Stanowiąca treść zamiaru bezpośredniego chęć popełnienia czynu zabronionego jest aktem woli, której zaistnienie uwarunkowane jest świadomością obejmującą okoliczności tworzące zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego. Brak świadomości co do zaistnienia któregokolwiek z tych znamion (...), jako błąd istotny, wyklucza umyślne popełnienie przestępstwa. (...).” (tak: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. V).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wbrew przepisom ustawy doszło do wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a następnie przemieszczenia czyli przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci 2026,83 gramów marihuany zaliczanej do środków odurzających grupy I-N i IV - N. Ilość narkotyków będących przedmiotem działania wskazuje zdaniem Sądu jednoznacznie, że było to działanie w stosunku do znacznej ilości środków odurzających.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, zdaniem Sądu nie wykazało kategorycznie, że to właśnie A. T. (1) umieścił na przyczepie E. W. (1) kolumny głośnikowe, w których schował środki odurzające.

Oskarżyciel wskazując na sprawstwo oskarżonego oparł się na opinii z zakresu genetyki, w której wskazano, że na zewnętrznej ścianie jednego z głośników ujawniono ślad genetyczny mogący pochodzić od A. T. (1), a w drugiej kolumnie, po wewnętrznej stronie ślad genetyczny oskarżonego i z tego wywodził udział oskarżonego w przemyśle środków odurzających. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odnoszących się do faktu przechowywania i naprawiania przez A. T. (1) w garażu w G. kolumn głośnikowych, zdaniem Sądu nie sposób wykluczyć, że materiał genetyczny A. T. (1) ujawniony na i w kolumnach głośnikowych został pozostawiony przez niego w innym czasie i okolicznościach niż te przyjęte przez oskarżyciela, o czym była już mowa powyżej.

Wątpliwości dotyczące osób faktycznie odpowiedzialnych za wewnątrzspółnotowe nabycie środków odurzających jawią się również w kontekście osoby E. W. (1), którego wyjaśnienia, a następnie zeznania nie były szczerze i nasuwały uzasadnione wątpliwości, co do jego faktycznego udziału w zdarzeniu. W tym kontekście nie bez znaczenia pozostaje fakt, że E. W. (1) przez co najmniej dwa dni przebywał w domu A. T. (1), miał nieograniczony dostęp do wszystkich pomieszczeń, w tym garażu, w którym przechowywane były kolumny głośnikowe, razem z oskarżonym pakował jego rzeczy na przyczepę, a zatem nie można wykluczyć, że miał również dostęp do kolumn głośnikowych, w których schowane zostały środki odurzające. Co więcej, brak jest jakichkolwiek dowodów, że środki odurzające zostały umieszczone w kolumnach głośnikowych już w momencie ich załadunku, jako równie prawdopodobną należałoby uznać wersję sugerowaną przez oskarżonego, że to E. W. (1) wziął z garażu należące do niego głośniki, w których następnie umieszczone zostały środki odurzające. E. W. (1) opuścił, bowiem G. w dniu 12 maja 2015r. w godzinach południowych, a został zatrzymany w dniu 13 maja 2015r. o godz. 04.00. Przez ten czas A. T. (1) nie sprawował żadnej kontroli nad zawartością przyczepy, w tym nad swoim mieniem. Dodatkowo wskazać należy, że kolumny głośnikowe, wbrew pierwotnie prezentowanej wersji, nie zostały ujawnione w kartonie, a w przestrzeni ładunkowej przyczepy w foliowej torbie. Zakładając, że to faktycznie A. T. (1) umieścił w kolumnach głośnikowych środki odurzające zastanawiające jest dlaczego nie miałby schować kolumn do kartonu, co niewątpliwie czyniłoby taki transport pewniejszym i redukowało ryzyko ujawnienia marihuany. Umieszczenie kolumn głośnikowych „luzem” może wskazywać na pośpiech, brak miejsca w kartonach należących do A. T. (1) i w konsekwencji może wskazywać na udział osób trzecich. Takiej wersji zdarzeń nie można było wykluczyć w oparciu o pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Na workach w które zapakowana była marihuana nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych A. T. (1), co jednoznacznie pozwoliłoby na wykazanie kontaktu oskarżonego z marihuaną. Natomiast przeprowadzone badania genetyczne ograniczone zostały do kolumn głośnikowych, nie pobrano natomiast materiału genetycznego z opakowań środków odurzających, co w realiach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu okazało się niewystarczające dla kategorycznego wykazania sprawstwa oskarżonego. Wbrew stanowisku oskarżyciela nie można, bowiem twierdzić, że skoro na i w kolumnach głośnikowych, w których znajdowały się środki odurzające, ujawniono DNA oskarżonego, to niewątpliwie umieścił je tam oskarżony. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych takie twierdzenie byłoby uprawnione wyłącznie w sytuacji, gdyby ślady biologiczne A. T. (1) zostały ujawnione bezpośrednio na opakowaniach z marihuaną, co jednakże nie miało miejsca. Wskazać należy również, że na próbkach pobranych z kolumn znajdowały się ślady genetyczne szeregu nieustalonych osób, co bezspornie wskazuje, że kontakt z kolumnami miały inne osoby – potencjalni sprawcy zarzucanego A. T. (1) przestępstwa.

Wskazać należy również, że w świetle aktu oskarżenia A. T. (1) miał dopuścić się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Mając na uwadze, że Prokurator

postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015 r. o sygn. akt 2 Ds. 1148/15 umorzył śledztwo w sprawie przeciwko E. W. (1), podejrzanemu o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uznać należy, że osobą w porozumieniu z którą miał działać A. T. (1) nie był E. W. (1). Tym samym Prokurator zarzucił oskarżonemu działanie wspólnie i w porozumieniu z co najmniej dwiema osobami, przy czym nie wskazał nie tylko na rolę, jaką te osoby miałyby odegrać w popełnieniu przestępstwa, lecz nie przedstawił żadnych dowodów, które w ogóle potwierdzałyby współudział innych osób. Podobnie, jako całkowicie niewykazany ocenić należy zarzut działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie sposób, bowiem automatycznie przyjąć, że sam fakt wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających każdorazowo łączyć się musi z działaniem w celu osiągnięciem korzyści majątkowej, choć w większości przypadków takiego procederu tak niewątpliwe jest, jednakże okoliczność ta, jak każde inne znamię musi zostać oskarżonemu udowodniona.

Podkreślić na koniec należy, że to na oskarżycielu ciążył obowiązek wykazania zasadności postawionemu oskarżonemu zarzutu, a w związku z wątpliwościami, które nie zostały usunięte w postępowaniu dowodowym należało rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego, co łącznie skutkowało uniewinnieniem A. T. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci:

- worka strunowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 998,49 g – Drz 1579/15,
- worka strunowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 1025,48 g – Drz 1580/15,
- worka strunowego zawierającego opakowania, w których znajdował się susz roślinny – Drz 1581/15,
- worka strunowego zawierającego opakowania, w których znajdował się susz roślinny – Drz 1582/15,
- materiału dowodowego z zawartością suszu roślinnego o wadze netto 0,63 g i 1,44 g przechowywanego w kopercie bezpiecznej nr BB 1226704, przechowywanych w depozycie Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego Komendy Wojewódzkiej Policji w G. Jednocześnie brak było podstaw do orzeczenia przepadku środków odurzających na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu, albowiem powyższy przepis ma zastosowanie w przypadku wydania wyroku skazującego.

Sąd w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci dwóch skrzynek kolumny głośnikowej z napisem S. – Drz 1578/15, albowiem służyły one do popełnienia przestępstwa.

Z uwagi na wydanie wyroku uniewinniającego Sąd w pkt. 4 wyroku na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku doręczyć oskarżonemu i obrońcy.
3. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć prokuratorowi.
4. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dn. 20.02.2017r.

SSO Izabela Dehmel